

Θυμήσου όπου πας.

Γράφει η Μαρία Λουπίδου.

© emma

Είναι συγκινητικό το πόσο εκφραστικό παραμένει το τραγούδι του Λουκιανού Κηλαηδόνη με τον ομώνυμο τίτλο. Το τραγούδι από τον δίσκο: Αχ πατρίδα μου γλυκιά! εκφράζει για πολλούς, παιδικά βιώματα. Αναφέρεται στις κοινές εμπειρίες, την ειλικρινή και βαθιά σύνδεση που επιτυγχάνεται όταν οι άνθρωποι βρεθούν για λίγα 24ωρα μαζί και αφήσουν να αναπτυχθεί, ελεύθερα και αληθινά, η μεταξύ τους επικοινωνία.

Αυτή η συναισθηματική σύνδεση μέσω της επικοινωνίας μπορεί να συμβεί ενώ παρακολουθούν μια ομιλία, απολαμβάνουν ένα φαγητό, τραγουδούν ή χορεύουν, πίνουν τον καφέ τους ή κάνουν κάτι με τα χέρια τους όπως μια χειροτεχνία ή μια εθελοντική εργασία. Η σύνδεση που επιτυγχάνεται μέσα από κοινές δραστηριότητες είναι ένας ήπιος και βατός δρόμος που αφήνει την κάθε προσωπικότητα να ανοιχτεί με τους δικούς της ρυθμούς. Το να μοιραστεί κάποιος κάτι ευαίσθητο και αληθινό μοιάζει πολλές φορές τρομακτικό ακόμα και αναγνωρίζεται θεωρητικά η ευεργετική επίδραση που θα έχει αυτή η επικοινωνία για την ψυχική υγεία.

Τέτοιες συνδέσεις γίνονται συνήθως στην κατασκήνωση. Πολλοί είναι αυτοί που έχουν όμορφες αναμνήσεις από ειδικές συζητήσεις που

έγιναν κάτω από το φως των αστεριών, στην ησυχία της νύχτας, πλένοντας πιάτα, μετά από έναν αγώνα, υπό την πίεση της καλλιτεχνικής δημιουργίας ή τον προβληματισμό μετά από μια ομιλία.

Η φύση είναι ένα υπέροχο σκηνικό για να μιλήσουν και να νιώσουν βαθύτερα οι άνθρωποι την ψυχική τους κατάσταση. Στην παχιά σκιά, στο κιόσκι δίπλα στα λουλούδια, στην διαδρομή για το «προσευχητάρι», στα παγκάκια κάτω από τα πλατάνια, καθώς προσπερνάτε λουλούδια, δέντρα, πουλιά και ρυάκια, θρίαμβοι και αγώνες, δύσκολες αποφάσεις στη δουλειά, ερωτήματα πίστης, οι σχέσεις με τους γονείς, ξετυλίγονται σαν θέματα συζήτησης.

Οι λέξεις έρχονται εύκολα καθώς συγκεντρωνόμαστε στον χώρο της κατασκήνωσης που από τον τίτλο της και μόνο: Ευλογημένο καταφύγιο – Άξιον Εστί, θέτει το πλαίσιο της συζήτησης.

Μπορεί να μην λύνουμε τα προβλήματα του κόσμου σε αυτές τις συζητήσεις μας, αλλά γίνονται μικρά θαύματα για τις σχέσεις μας με τους άλλους.

Και μετά είναι η κοινή λατρεία. Μοιραζόμαστε μια ιερή εμπειρία με τους άλλους. Μετέχουμε στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας και αυτό από μόνο του επιδρά στην κατάσταση της ψυχής. Η λειτουργία στην κατάσκήνωση είναι πάντα μοναδική και τελείται υπαίθρια στον θόλο του ουρανού που αγκαλιάζει όλη την πλάση – και εμάς μέσα σε αυτήν. Αυτό το ολικό συναίσθημα του να νιώθεις ζωντανός στον σωστό χρόνο συνταιριαγμένος με την δημιουργία και τον Δημιουργό και με την ψυχή πιο ανάλαφρη και ανοιχτή είναι πολύτιμο δώρο που αξίζει να το μοιραστεί κανείς και με άλλους.

Η κοινή έμπνευση από τις συναντήσεις με ξεχωριστούς ομιλητές είναι επίσης υπέροχη αρχή συζητήσεων. Η μοναχή Φιλοθέη, ηγουμένη της Μονής Παναγίας Βρυούλων βρέθηκε από την Αθήνα, στην Μακρινίτσα Σερρών και μίλησε για την Αγία Γαβριηλία, «την γερόντισσα της χαράς».

Σε απογευματινή συζήτηση το θέμα προχώρησε στις οικογενειακές σχέσεις και την διαπαιδαγώγηση των παιδιών.

Οι πιο ωραίες συζητήσεις ξεκινούν από μια ειλικρινή διάθεση αμφισβήτησης αν μπορούμε να εφαρμόσουμε στην ζωή μας όσα μας εμπνέουν, με την ανάγκη για πίστη και ελπίδα να είναι έκδηλες. Κι όπως το αεράκι φυσάει απαλά μεταδίδεται η αισιοδοξία και η πίστη από τον έναν στον άλλο και μένει πολύτιμο φυλαχτό για την χρονιά που ξεκινάει.

Με ευγνωμοσύνη για αυτούς που διοργανώνουν ακόμα ωραίες κατασκηνώσεις που γεμίζουν αναμνήσεις βαθιές, ειλικρινείς και ωραίες τους κατασκηνωτές... **Καλή Χρονιά!**

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>